



Raniero Rossi

Per: Izan Molina Plaza

"Dia 1: Juliol de 1348

Sóc Raniero Rossi, l'autoproclamat hereder de Raniero Fassani i heroi de la meva època, acabant amb el pecat i penitència de l'humanitat amb els meus germans: La Germanor Flagel·lant. Gràcies als nostres rituals i processons, estem netejant els pecats de la humanitat sencera, però tot i això, tot i fer miracles o almenys intentar-ho (aquella criatura era totalment incurable), l'església ens té enveja. Té enveja de com estem acabant amb tot això, les gents ens veneren com cal, ens ofereixen tot el que tingui a la seva disposició, i els clergues no poden reprimir el pecat de l'enveja. Però no importa. Nosaltres ja ens hem encarregat de tota penitència, fins i tot la seva, que critiquin el que vulguin sobre l'irrupció d'aquella missa. Ja no era necessària i per demostrar-ho, vam flagelar-nos allà mateix. Aquesta tarda hem fet una altra processó, no tenim que olvidar el nostre deber. Mentre caminava amb els meus germans, observant detingudament les ferides encara sangonoses, les extremitats amputades, els flagels bruts però brillant gloriosament, vaig sentir un estrany dolor. El meu cap començava a girar i em trobava molt cansat. Potser no va ser suficient el ritual d'aquell matí, o potser un esglesiant furtivament havia fet enverinar el menjar de la casa em que em vaig hospedar ahir. No importa, els "escorpins" s'encarregaran."

"Dia 2: Juliol de 1348

M'orgulleix veure que la nostra gent intenta seguir els nostres passos, fins i tot guarden la nostra sang en mocadors com a amulet... Però, bé últimament l'església està guanyant molta influència, ens arrebatem creients i no podem controlar... Ejem, correcció, no podem assegurar la seva salvació. A més, aquest matí els meus germans i jo hem trobat que cada vegada estan caient més flagel·lants, i no en una cerimònia (morir mostrant el testimoni de la nostra fe en Crist és tot un honor). Creiem que l'església ens enverina per no poder processar millor i per tant acabar afectats pels pecats de l'home. Bé, si volen que acabi així, així acabarà! Aquests inconscients no s'adonen que estan podrits, podrits pel càstig diví que mereixen. Si volen guerra, guerra tindran!! Demà, a l'Hora de la Misericòrdia, entrarem i durem a terme un vessament de sang al temple. Si intenten oposar-se, no tindrem misericòrdia i cargarem en contra seva, si és necessari. Segueixo amb fatiga, però si tinc que morir serà per mà divina, no per la adefesia i corrupta arpa d'un clergat. Creuen que acabaran amb nosaltres, però s'hi ho intenten, estaran lluitant per la seva perdició. Si tant ho volem, que es preparin."

"Dia 1: Juliol de 1348

Amb la processó d'aquest matí, moltes persones no flagel·lants sens han unit, embrutant-se en cendra, anant descalços i òbviament flagelant-se. Va ser... meravellós, simplement. Tantes gents seguint el nostre exemple, inspirant a altres... La majoria desde aquell moment es va fer flagel·lants, tot allò va fer que em sentís menys cansat. Com ja vam acordar ahir, quan fos l'Hora de la Misericordia aniríem a irrompre i realitzar la major flagel·lació mai realitzada. Molts segurament ens abandonarien, però ho farien en nombre de Crist."Oh, font de vida, insondable misericòrdia divina!, abasta el món sencer i ..." va ser l'últim que va poder orar els presents quan vam entrar en marejada, apartant creients i monges, aquell moment degudament seria gloriós per la Germanor Flagel·lant; aquell en el qual per fi obriríem els ulls d'aquells que no entenien el mal que provocaven a la gent, fent-les creure que nosaltres erem una herejia. RIDÍCUL!!!

Vam entonar els càntics pertinents mentres la gent s'exaspera i cridava. Que cecs, hem feien pena i tot. A continuació, vam efectuar la més sangonosa, cruenta i frenètica flagelació mai vista. La qual jo vaig ser l'únic que va poder arribar a escriure sobre ella. Ho apuntaré al final d'aquest quadern, quan la cama i el braç drets em deixin de sagnar... Si, això faré... Ara crec que serà millor descansar, diuen els clergs que la meva penitència servirà per suplir la dels meus germans, morts gloriosament. Ah!! Qui es creuen que són? Com si cap dels nostres germans no fora a morir abans d'una execució ejemplar, els portaran anys poder intentar-ho. Per a aquell moment, ja seré mort pel nostre càstig diví. L'he evitat durant molt de temps amb les martiritzacions, però, només espero, que ells mateixos passin per això. S'ho mereixen ells, no jo...

R.R.R.